

Жалбоподателят изтъква четири основания в подкрепа на жалбата.

1. Първо основание: нарушение на член 4 от Решение 2004/3 на ЕЦБ и неправилно прилагане на изключението, свързано с поверителност на данните, защитено като такова от правото на Съюза.
 - В това отношение изтъква незаконосъобразността на обжалваното решение, тъй като то е лишено от конкретни основания, които да указват поверителните части на спорния документ, тяхната функция и обхвата им в рамките на ЕЦБ и рисковете от оповестяването им. При претеглянето на различните интереси се приема, че конкретният интерес на вложителите от защита на техните дялови участия, както и ефикасността и прозрачността в управлението на дружеството могат само да имат приоритет пред общото и немотивирано изискване за защита на актовете на надзор.
2. Второ основание: липса на мотиви относно поверителността на поискания документ.
 - В това отношение изтъква, че ЕЦБ не предоставя никакви мотиви относно „поверителния“ характер, който имал обжалваният акт, като се ограничава да твърди декларативно, че защитата на собствените ѝ актове на надзор оправдава отказа на достъп.
3. Трето основание: нарушение на член 7, параграф 1 и член 8, параграф 1 от Решение 2004/3 на ЕЦБ и липса на мотиви.
 - Жалбоподателят твърди тежко нарушение на член 7, параграф 1 и член 8, параграф 1 от Решение 2004/3 и липса на мотиви, тъй като не са налице предпоставките за позоваване на обща презумпция за поверителност, и във всички случаи ЕЦБ не е направила конкретна оценка на документите, за които е бил поискан достъп.
4. Четвърто основание: нарушение на основното право на ефективна съдебна защита (член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз) и на член 7, параграф 3 и член 8, параграф 2 от Решение 2004/3 на ЕЦБ.
 - Подчертава, че ЕЦБ не може напълно да изпразни от съдържание интересите на адресатите на акта, включително самите акционери на банката, които имат право на ефективна защита по смисъла на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз срещу т.нар. „лошо“ упражняване на публичната власт. ЕЦБ е нарушила и член 7, параграф 3 и член 8, параграф 2 от Решение 2004/3 на ЕЦБ, тъй като неколккратно изтъква изключително висока работна натовареност, без да предостави никакво доказателство за това, за да удължи с още 20 дни срока, предвиден за отговор на искането за достъп, подадено от жалбоподателя.

Жалба, подадена на 12 юли 2019 г. — Corneli/ЕЦБ

(Дело T-502/19)

(2019/C 312/32)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: Francesca Corneli (Велетри, Италия) (представители: M. Condinanzi, L. Boggio и F. Ferraro, avvocati)

Отвeтник: Европейска централна банка

Искания

Жалбоподателят моли Общия съд:

- да обяви обжалваното решение за нищожно, като преди това установи неговата незаконосъобразност,
- да осъди ответника да заплати съдебните разходи и
- да разпореди като процесуално-организационно действие представянето на съответните пълни текстове на обжалваното решение и на последващото решение за продължаване.

Основания и основни доводи

Настоящата жалба е срещу решение ECB-SSM-2019-ITCAR-11 на Управителния съвет на Европейската централна банка от 1 януари 2019 г., прието въз основа на проект на решение на Надзорния съвет на основание член 26, параграф 8 от Регламент (ЕС) № 1024/2013 на Съвета ⁽¹⁾, съгласно членове 69 octiesdecies, 70 и 98 от Законодателен декрет № 385 от 1 септември 1993 г. („TUB“), които въвеждат във вътрешното право член 29 от Директива 2014/59/ЕС на Европейския парламент и на Съвета във връзка с член 9, параграф 2 от Регламент (ЕС) 1024/2013, да разпусне управителните и надзорни органи на Banca Carige S.p.A., със седалище в Генуа, и да ги замени съответно с трима извънредни управители и надзорен съвет, съставен от трима членове.

Жалбоподателят изтъква пет основания в подкрепа на жалбата.

1. Първо основание: нарушение на принципа на пропорционалност, на членове 28 и 29 от Директива 2014/59/ЕС ⁽²⁾ и член 69 octiesdecies и сл. от TUB.
 - В това отношение изтъква, че мерките за ранна намеса изискват постепенност на намесата, която в случая не е спазена. Поради това разпоредената по-инвазивна мярка е незаконосъобразна и нищожна.
2. Второ основание: недостатъчност на мотивите във връзка с изискванията за пропорционалност и постепенност, които общата система на мерките за ранна намеса налага.
3. Трето основание: нарушение на член 29, последно изречение от Директива 2014/59/ЕС и на принципа на добра администрация, приложим в публичната администрация.
 - В това отношение изтъква, че назначаването като временни управители на членове на предишния управителен съвет нарушава задължението за недопускане на конфликт на интереси.
4. Четвърто основание: нарушение на член 70 от TUB относно злоупотреба с власт и липса на мотиви.
 - В това отношение изтъква, че извънредно управление, разпоредено при тежки нарушения или нередности, прави мярката противоречива и непоследователна.
5. Пето основание: нарушение на нормите относно правата на акционерите, съдържащи се в Директива (ЕС) 2017/1132 ⁽³⁾ и в италианския Граждански кодекс, както и при прилагането на основните принципи, закрепени в Хартата на основните права на Европейския съюз, в Европейската конвенция за правата на човека и в италианската Конституция, в областта на защитата на правото на собственост, на спестяванията и на частната стопанска инициатива, и на самоопределението на гражданина в личния му избор.

⁽¹⁾ Регламент (ЕС) № 1024/2013 на Съвета от 15 октомври 2013 година за възлагане на Европейската централна банка на конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции (ОВ 2013, L 287, стр. 63).

⁽²⁾ Директива 2014/59/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 година за създаване на рамка за възстановяване и реструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници (ОВ L 173, 2014 г., стр. 190).

⁽³⁾ Директива (ЕС) 2017/1132 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно някои аспекти на дружественото право (ОВ L 169, 2017 г., стр. 46 и поправка в ОВ L 154, 2018 г., стр. 38).